

K dí - lu své - mu mi - le sa - hám,
 kéž je, Bo - že, do - bre zmá - hám;
 po - sil mne v mém pra - co - vá - ní,
 sám pak dej mi po - že - hná - ní.

2. Vždyť bez tvého požehnání, / marné naše počínání; / jako v moci máš mé hnutí, / tak i každé vydechnutí.
3. Do práce když znovu kráčím, / Bože, dej, ať dílu stačím, / cokoliv chci vzít na sebe, / ať mám při tom stále Tebe.
4. Vydávám-li se na cesty, / Tebou, Bože, dám se vésti, / a po jejich ukončení / dej mi šťastné navrácení.

---

*Nedopustí, aby uklouzla tvá noha,
 nedříme ten, jenž tě chrání.*

Ž 121,3